

enam kui wiisjada elawad muidu, ja neid nimeta-
tasse metslasteks. Aga rattame nüüd jutule jälle
tagasi.

Martin laskis ennast ka corporationi sisse üles
wõtta, ehk küll tal aega ja raha palju ei olnud.
Sisse kirjutades peab iga üks üles andma, kust ko-
hast ja mis rahwa seast ta pärit on. Tema kirjutas
sisse, et ta Sakslane olla, ehk küll lugeja teab, et
see õige ei olnud. Seda tegi ta esiteks selle pärast,
et ta armas ennast Sakslase olewat, sest et Saksa
koolis oli käinud, ja teiseks, et ta häbenes Geestlane
olla. See oli sel ajal nõnda, nüüd on asi muidugi
hoopis teiseks saanud, ehk küll ka nüüdgi niisuguseid
on, kes oma suguseltsi ära salgawad, mis muidugi
ei neile enestele ega meie rahwale auuks ei ole.

Natuke aega pärast seda, kui Martin studentiks
oli saanud, tuli tema häätegiija baroni proua liina
ja laskis Martini oma juure kutsuda. Martin läks.
Proua ütles talle:

„Koh, Martin, ma soowin sulle õanne, et Sa
juba nii kaugele oled jõudnud.“

„Kõigest südamest tänan Teid, baroni proua,“
ütles Martin waimustatud. „Üksi Teie hoole läbi
olen ma nii kaugele saanud. Muidu ei oleks ma
tohtinud selle pääle mõeldagi. Surma tunnini ei
taha ma seda Teie häätegiijära unustada.“

„Hää küll“, wastas proua, „ma rõõmustan,
et ma seda olen teinud ja sind aidanud, ma rõõ-
mustan ka, et sa ikka nii usin oled olnud. Aga
kuda nüüd sinu asi peab edasi minema, sest suure
kooli pääl saab sul rohkem kui siia maani gymnasis

abi waja olema, ja seks on minu kõrwaline kujuk
natuke wäike? Sellegi pärast tahan sulle jõudu
mööda abi anda ja mitte nüüd seda sinult tagasi
lõmmata. Räägi ise ja ka mina tahan professoritega
rääkida, et sa univesiteedi poolt abi (stipendiumi)
saad.“

„Uus ja suur tänu Teile, auulik proua,“ ütles
Martin südamest.

„Ma olen kuulnud,“ ütles proua edasi „et sa
hää floweri mängija pead olema, ja et ka minu
tütar hää meelel sinuga mängib, siis wõite weel
sagedamine ühes koos mängida, sest Ella jääb weel
paariks aastaks siia linna kooli. See on temale ka
õpetuseks.“

„Kõigest südamest olen walmis seda tegemas.“
wastas Martin, „ja tänan Teid selle loa eest, sest
et ma mängimist armastan.“

Kad rääkiswad weel mõndagi, siis jättis Martin
proua Zumalaga ja läks ära. Proual oli wäga
hää meel, et Martin nii ilusaks, sirgeks ja targaks
nooreks meheks saanud. Ta pidas oma sõna, ja
andis ka edaspidi oma jagu abi. Martin tegi ühe
wäikese eksami univesiteedis ära, ja talle anti ka
univesiteedi poolt abi, nõnda sai ta õige ilusaste
sääli läbi, ega olnud tal puudust.

Warsti oli ta ka corporationi seltsimeestele õige
armsaks saanud, ja juba esimese poolaasta lõpul sai
ta wärwimütsi kandmise loa. Ta oli osaw ja lät-
mas noor mees igas kohas nii hästi pidulaual kui
wehlemise pörandal, nii hästi perekondades kui
seltsimeeste keskel.